

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRI László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRI László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

V. ÉVFOLYAM/ 1.SZÁM

2017

© POLIKRÓM FOLYÓIRAT

Tartalomjegyzék

Köszöntő

Bemutató

Gyökeres Emese: Még nem...

Gyökeres Emese: Az élet hullámain

Gerő Boglárka: Emlék

Szikszi Ilka: Hajnali esőben

Vig Ágnes: Elmúlás

Szöllősi Bernadett: Fogkefe

Juhász Péter: Sámándob– Történelem

Marosi Ágnes: Az emlékek tava

Muhel Gábor: Elnyomott csikk

Csiszér Tamás: Emlékek illata

Taizs Gergő: emlékszemek

nagyanyámnak

Tulézi Krisztina: A távolban

Dr. Jacsó Pál: Nem szerettek

Sepa Sándor: Tavasz angyal

Macsádi Orsolya: Légy

Gyurkó Gerda: Emlékcseppek

Szerkesztőségi üzenet

Köszöntő

Tisztelt Olvasóink! Kedves Szerzőink!

2017 júniusában lezárult *Emlékerdő* címet viselő irodalmi pályázatunk. Rengeteg igényes és magas színvonalú pályamunka érkezett a kiírásra. A szelektálás igazán nehéz és időigényes feladat volt. Örömmel tölt el, hogy ilyen nagy számban küldték el alkotásaikat versíró tehetséggel megáldott irodalomkedvelő szerzők.

A szerkesztőség a munkákat megismerve úgy döntött, hogy a Polikróm folyóirat 2017decemberi számában is közölni fogunk olyan, a pályázatra beérkezett írásokat, amelyek jelen lapszámában nem kaptak helyet. Tehát aki most nem került be a lapba év végén még láthatja írását.

Továbbra is várjuk a különböző műfajú alkotásokat!

Üdvözlettel: Egri László - *főszerkesztő*

Bemutató

Gyökeres Emese vagyok, a hajdúszoboszlói Högyes Endre Gimnázium és Szakgimnázium 17éves tanulója. Sok szabadidős tevékenységem mellett-mint pl. a labdarúgás, kézilabda, vagy épp a természetben való bolyongás-teret kapott életemben a versírás is. Kisiskolás koromban kezdtem el, s akkor íródott meg legelső versem habár azok az alkotások tükrözik, hogy egy kislány kezével íratott meg, mégis nagy jelentősége volt, hiszen akkor döntöttem el, hogy én ezt szeretem csinálni, van is hozzá egy kis érzésem és hogy boldoggá tesz. Később dalszövegírással kezdtem el komolyabban foglalkozni, de hangom hiányában azzal kevésbé foglalkozom manapság. Azóta főleg a versekre fektetem a hangsúlyt. Sokan nem hisznek a költészetben s abban, hogy egyszer nekem is lehet egy kötetem, de vannak akik nap mint nap támogatnak, elhítetik velem, hogy igenis elérem a célokat, csak küzdjek és sokszor nyerek belőlük ihletet. Én pedig írni fogok mindaddig, míg ki nem fogy lelkemből az ihlet.

Gyökeres Emese

Gyökeres Emese: Még nem...

Még nem lehet az, hogy a fájdalom átjárjon.
Hogy ennyi baj után is csak a vihar várjon.
Szeretném látni a köd mögött rejlő eget,
Szeretném látni, ahogy reám lenevet.

Mert oly sok vizsályt átlépve, mint a szárnya vesztett madár,
Zuhanni kezdek egyre jobban s már messze a határ.
Még nem hiszek abban, hogy nekem ez a sorsom.
Még nem hagyhatom, hogy egy rossz szó bármit is elrontson.

Még nem akarom hallani, hogy ennyi volt, vége.
Még nem lehet így, hiszen annyit küzdöttem érte.
S, mint földre hullott levél, most hever lelkem magányban,
Mint idegen, ki nem leli helyét a világban.

Behunyom szemem s engedem szívemet szállni,
Még nem, még nem akarok ettől az érzéstől megválni.
Hisz annyi átsírt éjjel mit ért volna el,
Ha őszinte kérdésekre senki nem felel.

E kérdés bennem örökre megmarad;
"Miért nem tudod elfogadni önmagad?"
Hiszem, hogy egyszer majd láthatom a napsugarat,
Mely, mint rivaldafény világítja be utamat.

Addig is maradok reménye vesztett utazó,
De már hiszem, hogy mindezt megváltoztatni elég egy szó.

Gyökeres Emese: Az élet hullámain

Látni a jót, megfogni, érezni,
Olykor ezer sebből vérezni.
Feledtetni bánatot, kötözni sebeket,
Elúzni a bűt, törölni a könnyeket.
Háborúba menni, csatákat elbukni,
Kiállni magunkért s néha elfutni.
Védtelenné válni, majd védelmezővé,
Pártfogoltunk erejétől dermedni kővé.
Szerelmesnek lenni, lelkekben csalódní,
Dönteni, melyik a hamis, melyik a valódi.
Szeretet mámorától lerészegedni,
Adni ha van, ha nincs akkor kérni.
Rettegni mindentől és semmitől se félni,
Feladni a hitet s a legjobbat remélni.
Hazudni dolgokról, őszintének lenni,
Titkolni mások előtt s mindent elmesélni.
Elbújni a világ elől és megmutatkozni.
Mindennel foglalkozni, rémesen unatkozni.
Küzdeni, harcolni, félvállról venni,
Bántani, sebezni, boldoggá tenni.
Kiállni barátért, majd hátba döfni,
Ellenségekkel szoros békét kötni.
Bátornak lenni, erőtlenné válni.
Padlót fogni s olykor a föld felett szállni.
Némán állni, majd néha felszólalni,
De mindenekelőtt élni s csak azután meghalni.

Gerő Boglárka: Emlék

Egy perc, röpke pillanat
s elszáll a gondolat.
Emlék dereng a láthatáron
és egyre jobban látom.

Látom, mint egy álmoképet,
emlékké fakult régi képet.
Ez nem szűnik meg soha,
örökké szívemben él, noha
elfelejteném, örökre eltemetném.

Sokszor úgy érzem,
van még szép emlékem,
mely örökre megmarad
s csupán egy gondolat,
mosolyra fakasztja arcomat.

Emlékeim, mint megannyi igazgyöngy,
szívemben egy-egy hullámvölgy.
A régieket felváltja majd az új
s egyszer mind az ölembe hull.

Szikszai Ilka: Hajnali esőben

Hajnali esőben mentél el tőlem,
Kinéztem utánad makacsul,
Izzó vággal, forró testtel, konokul.
Hullt a hajnali eső ruhádra,
Szememből könnyek hulltak ruhámra.
Eszembe jutott, mi fáj most az Égnek?
Tán siratja apró felhőit,
Leszakadt, hűtlen gyermekeit?
Vagy siratja szétvált utunk,
Fájdalom ittas, eső mosta sorsunk?

Vig Ágnes: Elmúlás

Itt vagyok!

Itt!

Nem láatsz?

Tényleg nem?

Egy kicsit?

Legalább hallasz belőlem valamit?

Kérlek!

Kérlek, figyelj, hisz rád vártam!

Nyitott ajtónál háltam.

Képzelttem belépsz az ajtón.

Végig ölel majd szerető karod.

Nem.

Nem vagy itt, nem jöttél.

Hívtalak, de nem figyeltél.

Akartam érezni a szádat,

hinni, hogy a vágy ennyit még kívánhat.

Magam maradtam.

Magam, mert nem jöttél.

Nem jöhettél.

Még csak félve se ölelhettél.

Hittem,

és tudtam.

Mégis feldúltan vágytam a mára,

hogy belépsz ismét,

és érzem,

de már mindhiába.

Szöllősi Bernadett: Fogkefe

A fogkeféd, tudod, még mindig a pohárban áll,

s ahogy elnézem, most már ott is marad.

Nem látom majd többé: a kezében hogy áll.

Nézd, a szárára egy kis fogpaszta tapadt.

Volt egyszer az a negyvennyolc óra ...

Emlékszel? Talán igaz sem volt.

És csak erre gondolok tegnap óta –

gyermekmese, hol volt, hol nem volt...

A padló félve tekint rám, nem kérdez semmit,

csak az Isten tudja, most merre jársz éppen.

Az ágyba mellém a szürkület fekszik,

karjában hajnalig forgolódom ébren.

A szív alakú hús, itt bent, ma kicsit elszakadt,

megfoltozom, belőled zsebet horgolok.

Vigyázok majd, hisz könnyen felszakad:

addig Rád, majd csak titokban gondolok.

Juhász Péter: Sámándob– Történelem

Egybefornak bennem az összes világok
sosem volt szarvasok erdejében járok
madarak szárnyain, fehér lovon
végtelen sztyeppéken kalandozom.

Íjamat feszítem, támadni szilaj
kőfalak tetején tétova moraj
vértemet felhúztam kardom törhetetlen
végvárakból üzöm ki a sok hitetlent.

Rákóczi népe, bajszos víg betyárok
gyönyörű rónákon lépdelő huszárok
szabadság hírnöke, költő – forradalmár
kilyukasztott zászló, októberi – nyár.

Egybefornak bennem az összes világok,
az idők közepében, dobpergésben járok,
elmúlt az eljövendő és születik időtlen,
a világok remegnek, a fény törhetetlen...

Marosi Ágnes: Az emlékek tava

Erdő mélyén kis tavacska,
Emlékszik még szép szavakra.
Emlékszik ő sok szép nyárra,
Szárzságra, s kízó árra.

Erdő mélyén apró tavacska,
Emlékszik még fájó szavakra.
Szenvedélyes szerelmekre,
Bűnhódásra, s kegyelemre.

Minden titkunk őrzí mélyen,
Napsütésben, sötét éjben.
Partján egy pad hívogat,
Oly lágyan ölel, simogat.

Nézem a tónak tiszta vizét,
S érzem már a csókod ízét.
Látom az emlékek tavát,
Hallom édes, hívo szavát.

Erdő mélyén szép tavacska,
Szívem hozzád úgy szaladna!
Emlék már csak édes csókod.
A tó nyelte el minden bókod.

De látom én a tó vizében.
S szívem őrzi, őrzi mélyen.
A kis tó, soha nem szárad
Benne a boldogság vize árad!

Muhel Gábor: Elnyomott csikk

A világ valahol él mellettem,
De nem tudom, hol kell keresnem,
Mint égő csikk a hamutálban,
A pusztulás emésztő markában
Egyre csak rövidül, egyre csak fogy,
Ereje lankad és nem szól a dob.

Egyszer csak vége lesz, nincs mit tenni:

Le van égve, hát el kell taposni.
Kit érdekel egyetlen csikk sorsa?
Tömegsír fényéve szórja a pokolra.
Gomolygó füst, mi megmarad utána,
Eltűnik, kiárad a lélegző világba.

Valaki tüdején a világtól elzárva
Rátapad a létezés könyörgő talpára,
Sodorja, hordja, kavarja az ár,
S egyetlen percért is túl magas az ár:
A pillanat füstjele csak addig élhetett,
Amíg a szertartás részese lehetett.
Visszatér ahhoz, akiből vétetett:
Így élt a csikk, aminek vége lett.

Csiszér Tamás: Emlékek illata

Édes, meleg sütemény
illata járja át
a belvárosi bérház
házmester lakását.

Mama süt a konyhában
jó szokása szerint,
míg Papa a kanapén
újságjába tekint.

Két kis fiú unoka
labdát rúg a grundon.
Reggel óta kint vannak,
az nekik az otthon.

Mama kiszól: Gyerekek,
elkészült a süti!
Gyertek gyorsan befelé,
mert Papa megeszi!

Dehogy enné meg Papa
unokái elől.
Inkább alvást tettetne,
nincs kétség efelől.

Még csak egy gólt – jön a hang
a kisebb gyerektől.
Hiába, a foci szent,
független időtől.

Mire megjön a két srác,
kishúguk már eszi.
Noha forró a falat,
tele szájjal teszi.

Leülnek az asztalhoz,
tömik be nagy svunggal.
Tejet isznak e mellé,
élve szokásukkal.

Meg se köszönik neki,
hogy ennyit vesződött.
Mama mégis mosolyog,
szeretettel főzött.

Mi voltunk a kedvencek.
Mindig volt ideje,
hogy miden finomsággal
tömjön minket tele.

Gyakran eszembe jut még
illata a nyárnak,
mikor mi, az unokák
ott voltunk Mamának.

Azóta már felnőttünk.
Mamáék elmentek.
De maradtak utánuk
illatok, emlékek.

Tudom, sosem fogom már
érezni ugyanazt.
Hiába is sütök én,
a hatás elmarad.

Így is van ez rendjén tán.
Érzést kölcsön kaptuk.
Továbbadni nekik kell,
kik jönnek utánunk.

Illatokkal megmarad,
a gyerekkor íze,
és ha néha előjön,
édes lesz felszíne.

Taizs Gergő: emlékszemek nagyanyámnak

apró emlékszemekből állsz, melyek
zsákját mindenféle idők rágják -
ha kifolysz, elveszítelek

te sosem pihensz, kezéd remegése is
erről mesél, ahogy összekulcsolt ujjaid
pihenteted múlt idők köntösén

éveid bölcs ölelése, mely jó és rossz
döntések emléke és terhe alatt
tárt karokkal felém szalad

mélykék, konstans párás szemek -
ez biztos valami fizika lehet,
ahogy kicsapódik bennük életed

a gyógyszerek hideg köhögése,
amint hétfőről keddre állítom át
adagoló dobozod aktualitását

sápadt bőröd érintése ujjaim között -
receptre összefogom, majd a tút
a másik kezemmel beléd bököm

egy utolsó, rezdülő szempillantod,
mikor azt is hagyom, hogy kórházi ágyad
izzó fehérsége átégesse öntudatom

én azért lehetek, mert te voltál,
de mementóként már csak pár rám maradt
tárgy s elguruló emlékszem szolgál

Tulézi Krisztina: A távolban

A távolban anyámat látom,
Fehér ruhában rám kacag,
Vöröses hajába lángokat
Szítanak a napsugarak.

Álmában Jézus vezette őt,
Olyan boldogan mesélte,
Hófehér házhoz vitt az utuk,
Ott lelt békés menedékre.

Az életben valahogy mégis
Más utakra vitte lába,
És egyre messzebb került tőle
Férje és a két kislánya.

Hófehér ház után kutatva
Elhagyott, de már nem bánom,
Már csak néha gondolok rá,
S néha zavarja meg álmom.

A távolban most mégis látom,
Fehér ruhában tiszta, szép;
Lángokért jön ki a napra,
Majd emlékeimbe visszalép.

Emlékeim nagy erdejében
Álom-fák közt bolyong tova,
Emlékké vált ő is már rég,
S nem fog kijutni soha.

Dr. Jacsó Pál: Nem szerettelek

Nem szerettelek, amikor esténként
tejföllel kented be a hátam, ha
tűző nap égette: én meg csak azért is
minden kukoricát tövig kikapáltam...

Nyűgös voltam, mikor fürdés közben
sikáltad a nyakam, kimostad a fülem:
azóta sincs bennem lemondó türelem.
Inkább csak valami büszke önuralom,
ha legalább néha, én is azt akarom.

Sírtam, mikor először iskolába vittél,
kipukkasztva titkos gyermeki világom.
(azt a percet sokszor magam előtt látom)
Toporzékoltam, ha igazságod mondtad:
valóság lett utólag minden fájó mondat.

Nem szerettelek, ha felkeltettél reggel,
ne kelljen izzadnunk déli napmeleggel.
Reszeltted velem a kicsorbult kapát,
közben eljátszottad anyát is meg apát...

Ezer okot adtam, ne legyél rám büszke,
amíg fel nem nőttem, nem lohad a tüske.
Gyűlöltelek, mikor elmartad a nőmet,
simára vasaltad összegyűrt jövőmet.

Dühös voltam, mikor hazugságon kaptál,
úgy éreztem akkor, pőrén megmotoztál,
de ha hálátlanul meg is tagadnálak,
egy meleg vacsorát még akkor is adnál!

Meddig forgunk együtt, e kőgolyót járva?
Keserű a bizonyosság, így marad a Hátha...
De ha ennyire nem szerettelek, miért
szeretném: ha következő életemben is
Te szülnél világra?

Sepa Sándor: Tavasz angyal

Tavasz jött oly váratlan volt,
Szellő téged utamba tolt.
Szép pillangók mögé bújtál,
Nagy fák közé beolvadtál.

Nem értettem, miért bujkálsz,
Távollról is pompás voltál.
Megláttalak, te is néztél,
Szemeimtől megijedtél.

Elindultam, elszaladtál,
Hátranéztél, mosolyogtál,
Arra vártál, hogy mit teszek,
Halk lépéssel feléd megyek.

Menet közben meghallottam,
Muzsikált az erdő raja,
Narfény, vakság, szemeimben,
Csillogtál a közelemben.

Ideiglenes vakságomban,
Fák között én tapogattam.
Nem tudtam, hogy mihez kezdjek,
Vigyáztál, hogy el ne essek.

Bársony, puha érintésed
Néma borzongást idézett.
Szemem nyitnám, de nem tudom,
Megijedtem, hogy vak vagyok.

Láttad rajtam ijedtségem,
Simítgattad a két szemem.
Megszólalva mondtad nekem,
Nyisd ki szemed, gyere velem!

Visszaadtad szemvilágom,
Ijedelmem elpárolgott.
Megkönnyebbült lelkem magja,
Lecsillapult szívem hangja.

Árkon-bokron követtelek,
Nagy köszirten megpihentem.
Megragadtad az én kezem,
Két szót mondtál "Érzed velem"?

Felcsendült egy gyönyörű hang,
Szemem most már nyitva maradt.
Nem csukhattam be, mert érzem,
Legszebb dolgok itt történnek.

Szebb hangot én nem hallottam,
Muzsikált az erdő raja,
Minden madár te hozzád száll,
Két szárnyadat látom én már.

Angyal vagy te, nem kell kétség,

Kezeiddel hozzám értél.

Tavasza angyal nem feledlek,

Titkom maradsz, amíg élek.

Macsádi Orsolya: Légy

Egy légy beröppen az ablakon,

Végigszalad a fehér falon,

Régi vendég, de mit keres?

Az asztalon nincs már leves,

Se kenyér, minek megették már a legjavát.

Csak a fogason lóg még egy kabát,

S őrzi még, mit az utca emléke hagyott;

Napfényt, bolyhot, pornyomot.

A zár nem kattant,

ő mégis elment.

Csend. Csak a légy zümmög

idebent.

Gyurkó Gerda: Emlékcseppek

Zuhog az eső, s én csak nézem,
szobám mélyén, az ablak előtt, csendben,
sötétségben.

Végigfolyik az ablakon,
a csésze teám még ott van az asztalon.
Mellette egy kép, rólad, s rólam.
Az elmulasztott perceknek kegyeletét rója.

Mintha szívem is sírna,
meggyötörve, fájdalmában.
Lelkem megenyhülve nézi a cseppeket
csendes magányában.

Egy csepp, s az arcod jut eszembe.
Még egy csepp, hangod hallom a fejemben.
És még egy, óh, én bolond!
Megérdemelnék a sorstól
egy nagy pofont!

De nem szólok, csak sűgok.
Ujjammal a párás ablak űvegére írok.
Mikor elhűzom a kezemet,
ránézek, s utoljára, dallamosan nevetek.
Mint a már elfolyt esűcseppek,
űgy a műlt árnyai; Emlékképek.

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálások témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magyarul: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát. Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok

